

Giannis Naxakis

Mi ćemo se usuditi nezamislivo

2013.

Nakon mjesec dana od mojeg uhićenja još sam i dalje uronjen u misli tražeći trenutak spokoja i bistrine, kako bih mogao napokon uzeti olovku u ruke i napisati nekoliko riječi. Moje se raspoloženje mijenja brzinom svjetlosti, neprekidno se penje i silazi i teško mi je pronaći čvrstu točku za koju bi se mogao pridržati. Muka mi je od onog što se desilo u Nea Filadelfiji¹, novi zaključci koji izlaze na površinu me ranjavaju, shvatiti što se zaista dogodilo me ubija. I vraćam se na to kada slušam svakodnevnih dosadne i beskrajne rasprave, procjenjujući mjesece, godine, optužnice i sve ostale bitne stvari. Mi jako dobro znamo zašto smo ovdje, razlog definitivno ne leži u uobičajenim kaznenim djelima, kao što znamo da od sada nadalje vrijeme neće nužno teći s nama, odbrojavajući do izlaska.

Tog aprilskog popodneva, jedna jedina naša jebena greška bila je i više nego dovoljna da nas zarobe i ostave ovdje u vlastitim gorčinama. U roku od jednog trenutka kozmos se destabilizirao, kazaljke sata vraćene su unazad i tok je iznenada krenuo u suprotnom smjeru. Jedno jedino jebeno zavjereničko pravilo toga dana se nije slijedilo – u nizu drugih slijedenih – i to je bilo više nego dovoljno da nas panduri antiterorističke jedinice uhvate. U jednom – dozvolite mi izraz – neočekivanom trenutku ta nas je kopilad savladala. Četiri osobe, grupa anarhista, ćelija u Koridallosu. Brojna hapšenja koja su se proteklih godina odvila pred nama bila su dovoljna da nas zabrinu, ali ipak nedovoljna da bi shvatili potrebnu kiruršku preciznost i disciplinu naših kretanja, koje bi zajamčile našu sigurnost. U takvim slučajevima je zaista potrebno rigorozno organizirati napad i sigurnost, naravno ja ne govorim o nikakvim popustima ovom prvom. Gledali smo hapšenja, vidjeli smo kako brojne optužbe protiv osoba niču niotkuda, vrlo smo dobro znali o diskretnoj i indiskretnoj prismotri, ali ipak loš trenutak je stigao. Dozvolite da budem posljednji gubitnik kojeg su uhvatili, bit će mi drago, prihvatit ću to kao čast da mogu napisati epilog jedne veoma duge priče. Zato vi, drugovi, koji ste vani, dok zavjerenički kujete vaše planove, pogledajte se međusobno i recite: “Bit ćemo bolji od njih. Dostigli su nemoguće, mi ćemo se usuditi nezamislivo!” I to vam obećanje može zajamčiti kartu za nebo. . .

Ove utisnute misli su u stvari samo povlačenje prije naviranja emocija, više su stanje duše nego “dužne” riječi, pokušaj da pronađem već postojeće zajedničke riječi i individualnu redefiniciju vanjskih faktora, koji svi zajedno ili svaki zasebno anticipiraju apsolut. Riječi iz zatvora ovdje, žele izravno komunicirati s pobunjenim srcem vani. Sa srcem kojeg je autoritet ranio na vrhuncu njegove nevinosti i otada je zauvijek ostalo uplašeno. Bilo je potreseno, ranjeno i beskrajno je krvavilo, ali čudna ga je stvar – kasnije otkrivena – spasila. I to srce nije stalo, ali nije osjećalo ništa izuzev mržnje. Vrijem je ipak prolazilo i malo pomalo počelo je osjećati nekakav unutarnji proces. Teško suočavanje s brojnim nesigurnostima i njihovim prevladavanjem razvijalo se sve bržim intenzitetom. Nakon nedugo vremena desilo se neizbježno, srce se slomilo i prelilo, otpuštajući iz svojih dubina misterioznu, novu tvar u izobilju. Iz toga je rođen novi osjećaj, koji je postepeno otkrivao skrivenu strast za životom, odbijanje. Novo stanje života se formiralo, koje se slobodno pretvorilo u svjestan i trajni rat s autoritetom i u sveopću averziju, osim prema ratu. Srce još snažno kuca. . .

Postojeći uvjeti života zahtijevaju samo jednu stvar, uništenje. Nijedna analiza ne može ih točno opisati, može ih samo potvrditi. Socio-centrične analize ignoriraju temeljnu činjenicu potrebnu za čitanje “objektivne realnosti”. Ignoriraju naivnost, da autoritet u obliku izrabljivanja kao što ga danas mnogi poimaju, počinje tamo gdje pojedinac završava. Autoritet koji karakterizira postojeće oko nas, pretpostoji u pojedincu kao temeljni element

¹ Giannis Naxakis se nalazi u pritvoru atenskog zatvora Koridallos, optužen za pljačku banke u naselju Nea Filadelfija.

koji definira njegovu egzistenciju, kao instinkt koji definira njegovo preživljavanje. Autoritet, drugim riječima, nije metafizički element koji jednog jutra dođe i zarazi "slobodno" društvo, autoritet je element prirode, isto kao život i smrt. Zato socijalizirani pojedinci koliko god se protiv njega borili, svejedno ga nose u sebi. Zato neslavna revolucija nije ništa drugo osim prevladavanja te kontradikcije. Revolucija je beskrajno kružno gibanje, spirala života i najiskreniji element pojedinca koji predstavlja bolje od ikog drugog njegovu sveopću organizativnu bezizlaznu situaciju, osim samog sebe, bez postojanja bilo kojeg oblika izrabljivanja. Policajac, sudac i sva ostala sranja nisu stoga ništa više od uloga osnaživanja/preživljavanja koje proizlaze iz našeg nastavka, od našeg širenja na druge pojedince. Mogućnost oslobođenog društva, bez autoriteta, kojeg neki predlažu za sutrašnjicu, je samo plod mašte, iluzorna nada za naivce i ugrožene koji, dok realiziraju egzistencijalni jaz opetovanog svakodnevnog života u svijetu autoriteta i žele ga pokriti nečim značajnijim, ne shvaćaju da autoritet laži, izopačenosti i jada proizlazi iz izrabljivanja najčistijih namjera pojedinca koji samo traži način na koji će spontano, direktno i bez sustezanja izraziti akumulirano ugnjetavanje, koje masovno društvo trulo raspodjeljuje, ovaj odvratni svijet akumuliranog kapitala. Autoritet nije ni dobar ni loš, ni malen ni velik. On je jedan i zarazan, širi se kao poplava.

U ratu kontradikcija i naspram vokalnih naredbi autoritarnog logora, odbijanje zauzima posebno mjesto. Ono govori jezikom vlastite žudnje, koja je njegova vlastita intervencija, njegova istina i njegova apsolutnost među mnogima.

Trebamo reći: "Ja sam organizacija, i ja sam društvo. Ja sam vlasništvo, i ja sam ekonomija. I samo ih ja mogu uništiti." U svakom trenutku trebamo uznemirivati, provocirati, paliti i detonirati. Ili moramo pljunuti sebi u lice jer nismo ništa napravili. Ne postoje granice dok god tražimo, osim tla pod našim nogama.

Trebamo pasti u vatru zajedno s molotovom. Na taj ćemo način izgorjeti, rastopiti se i iz pepela preporoditi kao amalgam jači od vatre. Moramo tražiti život dalje od utabanih staza. Kada nam se put čini poznat trebamo skrenuti s njega i tražiti nepoznat, divlji, slobodan put. Trebamo pogledati prema obzoru i reći: "Prilazim ti mada se nikada nismo sreli."

Trebamo poznavati jučerašnji dan, ali se ne smijemo ni na trenutak osvrnati na prošlost. Dovoljan je samo jedan trenutak da bi se počinila šteta, da te uhvati u stupicu preodređenog života kojeg si prije živio.

Trebamo osporiti ono što nam je dano, trebamo odbiti staro. Razlog jutarnjeg ustajanja iz kreveta treba biti dekonstrukcija ideologije. U suprotnom će nas sutrašnjica zateći trule a povijest dokrajčene.

Moramo se obnoviti. Trebamo znati što odbaciti a što zadržati. Trebamo sagledati što smo usvojili do danas na našem putu i reći: "Ono što imamo je ono što jesmo. I počevši od danas srušit ćemo temelje ovog svijeta." Obnova postaje preobrazba.

Vrijeme nam mora biti saveznik u borbi. Hrabro trebamo reći: "Mrski svijete, neću ti dati ni sat posla. I kada te tvoj bijedan život umori, naći ću priliku da te "riješim" tvoje dodatne vrijednosti." Čudovište stvara čudovišta.

Trebamo između ostalog prepoznati ironiju i njenu provokaciju. Ne toliko u dijelu koji kaže: borimo se protiv autoritarnog svijeta njegovim istim sredstvima i želimo uništiti ljudsku civilizaciju s alatom izumljenim i pronađenim u našim rukama; koliko u drugom dijelu koji kaže: da, to je upravo ono što želim iako je čitav jebeni kozmos protiv mene. S jedne strane ironija, gomila istinitosti s druge. Nije bitno s koje strane gledamo, civilizacija je ogromno zlo. Ako nešto želimo, onda je to život bez ijednog njenog elementa. Ako želimo slobodu, želimo je divlju. Ne primitivnu, nego novootkrivenu.

Koliko god riječi je izgovoreno, koliko god tomova literature je napisano romantično opisujući otpor, koliko god knjiga s herojskim pričama ustanka je štampano i ponovno štampano kroz stoljeća, koliko revolucionare poezije, koliko propovijedi o ortodoksnoj anarhiji, koliko divljih mizantropskih vapaja ili predivnih melodija o jedinstvu, koliko god strastvenih i izražajnih pjesama je otpjevano s ganućem, koliko god jasnih prijedloga o borbi i koliko god već gotovih recepata za oslobođenje – ostavljajući po strani apstraktne izraze odbijanja – ispunilo tisuće stranica komuniqueja, ipak samo svijet prakse, nasilnih akcija, “prljavog” rata može podariti značenje bilo kojoj teoriji o sukobu s autoritetom. Dinamika akcija, izravni i iznenadni napadi na postojeće su ono što simbolizira antiautoritarnu pravdu i postavlja uvjete beskrajne potrage za slobodnim životom. Neformalna i autonomna anarhistička borba pulsira, militantno upada u neprijateljski vrijeme-prostor uništavajući strukturalne elemente oprečnog svijeta i ujedinjuje nas kao pravu revolucionarnu zajednicu, koja je trijumfanlno ukinula zapreke i granice, uzdižući na taj način individualnu svijest prema nepredvidivom, kao jedinoj važnosti.

U zatvoru sam se, kroz zgusnutu i sirovu društvenu realnost, čak još više zbližio s mojim odgovornostima, suočavajući se s posljedicama mojeg izbora da slijedim provokativno divan i čudan put prema svijetu konkretnog otpora. Novi ispit, teži i opasniji, čeka me sada iza ugla. Misleći na borce koji su rano “napustili” zato što se usudili, na one koji se usuđuju na taj put, uključujući i iznenadni i dugački zastoj u “korekcijskoj” instituciji, na “nekorigirane” u njoj, koji nisu očekivali ovdje me sresti ali su me u stvari radosno dočekali zato jer tako idu jebene stvari, na one svojeglave s kojima sam ušao u instituciju, na one svojeglavi vani koji svakodnevno ismijavaju vlastite strahove i na one koji jednostavno ne razumiju što znači zakon, policija, smrt i s osmijehom na licu kročiti prema nepoznatom, stišćem zube i nakon dubokog udaha ponovno počinjem od nule . . .

31.05.2013.

Giannis Naxakis – 1. krilo zatvora Koridallós – Atena

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

16. 10. 2013.

Giannis Naxakis

Mi ćemo se usuditi nezamislivo

2013.

16. 10. 2013. sh-contrainfo.espiv.net

<http://anarhisticka-biblioteka.net>